

L'al·legoria de la vida

Aquí! Estic aquí dalt, Poesia. Em veus, ara?

Si, ja sé que sempre estic amagada i que tu em busques amb la mirada. Per cert, una mirada desconfiada i esmoreïda, gens pròpia d'una noia bonica i plena de joventut. La teva aura forta, neta i brillant em dóna la raó de que tu no ets així i l'aura no menteix, Poesia. Ets la representació més pura del pensament i el teu pensament manifesta bondat. D'aquí que, després de tants anys, ara gosi apropar-me i fer-te costat.

Tantes vegades t'he vist passar per aquest camí, Poesia! Sempre a última hora, quan els jardiniers ja han enllestit la seva feina i els motors de les segadores i dels bufadors han deixat de bramar. Quan els vaillets han rebut l'ordre de tornar a casa i han deixat de xisclar i de marranejar. Quan la remor de fons de la ciutat que envolta aquest petit parc s'ha anat apaigavant.

Des d'aquí dalt, Poesia, t'observo de lluny. Camines molt ràpid, com si fugissis d'algú, com si busquessis un indret on trobar pau. Tot el teu cos parla de tensió, d'inquietud i de malestar però, a mida que et vas apropant, el teu pas adopta un ritme més pausat i les teves faccions es van relaxant. El balanceig dels braços es torna harmoniós i vas desplegant un coll llarg i esvelt com la resta del teu cos.

Rere teu, la llarga faldilla va dibuixant una sinuosa estela sobre la terra del camí i en ella et vas desempallegant de les preocupacions que t'empenyen a venir aquí. Quan fas l'última corba, et començo a cantar i tu enlaïres el rostre, buscant-me amb l'esguard. Sense deixar d'atalaiar, vas minvant el pas fins que t'atures davant la font. Dempeus, mantens el cap ben alt, amb els ulls fixos entre les branques on creus que està el meu amagatall.

Quan et quedes tan quieta, sento la teva ànsia de convertir-te en part del paisatge i trobar en la seva harmonia la inspiració per omplir el paper en blanc que, dia rere dia, enrotllat, portes gronxant en el palmell de la mà. A l'altra, subjectes el llapis sense estrenar, preparat per captar el que et genera tants neguits. Quan l'alces tímidament entre els dits, deixo de cantar per no destorbar-te però de seguida el tornes a abaixar. Com si el que t'envolta t'hagués desil·lusionat, el teu esguard perd l'engruna de benestar que ha lluït en els teus ulls durant breus instants i, com cada tarda, acabes marxant amb el cap cot i el posat cansat. Un dia més, tornes al trasbals de la ciutat amb el paper en blanc.

No et pots imaginar, Poesia, quantes vegades he intentat ser la teva font d'inspiració. Segurament, ni t'has adonat però quan et veig tan necessitada d'estímul et canto algunes estrofes breus i variades per si et puc animar. L'àvia em deia que el nostre cant resulta melodiós, agradable i melancòlic per als humans. Que fins i tot se'l compara amb el del noble rossinyol per la seva grandiloqüència. Més d'una vegada he estat temptada de sortir del meu amagatall per dedicar-te'l obertament però mai m'he atrevit a apropar-me prou perquè dels humans, mai se sap...

El cert, Poesia, és que fa temps que no et veia per aquí, ni tampoc a la mainada ni a la brigada de jardiners. Al principi se'm va fa estrany i no em vaig fiar. Però ja han passat setmanes i la família de les merles de seguida ens adaptem a les noves situacions. Com ja saps, faig el niu a més alçada però des d'aquí veig més fàcilment els cucs de terra, les baies i els insectes que friso per menjar-me. I el millor de tot és que ara em veus i que jo et puc cantar la meva alegria, gairebé a tocar.

Permete'm la meva gosadia, Poesia, en dir-te que avui et mous lentament, que les teves passes són etèries i que els teus gestos són dòcils. Que tot el que abans feies amb brusquedat ara esdevé pausat. Fins i tot la teva aura és testimoni d'uns pensaments ordenats que frisen per ser immortalitzats sobre el paper rebregat que segueix esperant ser estrenat.

Avui, Poesia, sembla ben bé que vinguis com a missatgera d'un món canviat. Rere teu no hi ha la boira grisa a que em té acostumada la ciutat. Avui les torres de la basílica emergeixen rutilants sota un cel pintat de blau.

Si et sóc sincera, Poesia, avui no et fa falta el meu cant, més aviat sóc jo la que espero delitosa veure't escriure sobre el paper en blanc perquè, per si encara no t'has adonat, tens a totes les muses pendents del teu llapis enlairat. Avui només cal que obris els teus sentits de bat a bat i que d'elles permetis alimentar la teva inspiració.

Escolta el llenguatge del silenci i la poètica del jardí. Aspira el perfum de les flors i escolta el so dels colors. Deixa't capturar per la intensitat de la llum i aprofita el privilegi de la inspiració. Deixa't temptar per la puresa de l'aire que avui es respira i per l'autenticitat dels colors que la boira no contamina.

Copses la quietud del moment, de l'ara, d'aquest mateix instant, Poesia?

T'adones que tot d'una sembla que el temps s'ha allargat? O potser són els sentits que estan més atents que mai? La vista mira i veu; l'oïda sent i escolta; l'olfacte respira i olora...

T'adones, Poesia que els colors i les tonalitats que ens envolten avui són genuïns com l'arc de Sant Martí? Que la llum del sol s'ha aliat amb el groc de la flor d'iris i que el blau del cel ha tintat l'aquosa transparència de l'estanc? Que la puresa del blanc dels lliris contrasta amb la foscor del bosc viu i frondós i que els baladres ostenten orgullosos el rosa amable i viu de la seva flor?

I què me'n dius del popurri del lila de les campanetes silvestres competint amb el blanc de les margarides i amb el groc dels botonets? tots volen espurnejar el coixí verd del prat que avui esdevé més tupit i més càlid del que ens té acostumats?

Jo ja sóc vella, Poesia. A la meva edat ja no tinc res a amagar però si una família que aixoplugar. Ara em pots mirar i jo cantar-te d'aquí estant però em pregunto quant de temps pot durar aquesta confiança i m'agradaria aprofitar l'avinentsa per comptar amb la teva sinceritat a l'hora de contestar. Seràs capaç de dir-me la veritat? D'explicar-me que la humanitat ho està passant malament però que potser quan tot torni a la normalitat ja ningú se'n recordarà? Que el soroll, la contaminació, l'egoisme i

l'abús tornaran? Que tot esdevindrà com abans? Aleshores, de què haurà servit tan patiment si es torna de nou a començar?

Jo ja he complert amb la meva missiva, Poesia. Ara et deixo sola perquè puguis escriure. Potser a hores d'ara t'has adonat de que tu has estat l'escollida per difondre un missatge de reflexió i d'alerta, per alligonar la humanitat que la vida no es pot malbaratar.

Carme Garrido Barba